Emil BUCURESTEANU

Vânãtor de vânat vânt

SEMĂNĂTORUL
Editura online – aprilie 2011

De acelaşi autor

-*Naiana şi Raşela*, Editura „Timpul”, Iaşi, 2006. Nuvele despre viața a două tinere confruntate cu evenimentele celui de Al Doilea Război Mondial.

Student în filosofie, Pagini de dragoste, Editura „DramArt”, Iaşi, 2006 - Narațiuni despre viața de student. *Ani de şcoală*, memorii, Editura „Universitas”, Iaşi, 2007;

Muntencele, Editura „Junimea”, Iaşi, 2007; Poveşti de dragoste ale unor tineri confruntați cu prejudecăți dogmatice ale timpului.

Iubiri vinovate, Editura „Infarom”, Craiova, 2007, roman despre sfârşitul ultimului război mondial şi instaurarea comunismului.

Zboruri întrerupte (Împreuna cu Emilia Țuțuianu), Editura „Muşatinia” Roman, o microantologie..

Poeți nemțeni (Antologie pentru copii şi adolescenți), Editura „Timpul”, Iaşi, 2008 - Un volum de aproape 500 de pagini.

Poemele iubirii, versuri, Editura „Crigarux”, Piatra-Neamț, 2009, sunt 100 poezii de dragoste.;

Proprietatea e sfântă, Editura online „Semănătorul”, 2009, povesteşte cum s-a realizat colectivizarea într-un sat din județul Neamț;

Povestiri, Editura online „Semănătorul”, 2009, un volum de nuvele;

Cronici, eseuri, Editura online „Semănătorul”, 2009.

Țara noastră nu-i a noastră, poezii patriotice despre situația actuală a României;

Cancelaria, Cuibuşor de nebunii, Editura online „Semănătorul”, povestiri satirice despre „relațiile” interumane în şcoli.

A fost un timp...-

A fost un timp când am semănat gânduri,
Recolta o adun în aceşti ani târzii.
Nu mă miră faptul că a rămas puțină,
Vremea a cernut, nu mai e neghină.

Pe întinse ogoare am tras brazdă adâncă
Şi sub plăpumi reci bob a încolțit.
Plantele ieşite, fragede fecioare,
Cu multă migală mereu le-am plivit.

Dacă sunt acum mulțumit de muncă
Nu mă-ntreba, nu pot să îți spun.
Câmpul a fost întins, a fost multă trudă,
Mai privesc cum lanul se-nfruntă cu vânt.

Poate într-un târziu, recolta culeasă
În alte ogoare va fi semănată
Şi roade va da, alții le vor strânge
Cu gând la ce-a fost. Timpul mereu trece.

21 septembrie 2010

Am apărut

Am apărut (noi, oamenii) pe lume din dragoste
soarele îşi trimite razele peste florile sufletului
cresc acolo unde întâlneşte iubirea
ne este călăuză în trecerea noastră prin Univers
este marcată de antiteza bine – rău
se află în preocuparea oricărui biped dotat cu inteligență
îi este hărăzită o singură moarte
este suficientă pentru a-ți da seama de inutilitatea zbaterii pentru bani
omul este în stare de cele mai josnice acte inumane
se datorează faptului că iubirea nu este legea supremă a umanității.

Ani bătrâni

Ani bătrâni, ani fără noimă,
Carii rod în scara vieții,
Drumul n-are orizonturi,
Noaptea se afundă-n cețuri.

Ani bătrânii, veniți devreme
Şi cărări pline cu spini,
Simți cum zilele se curmă,
Eşti străin printre străini.

Îți aduni gânduri pribege
Să treci puntea timpului.
Ața vieții e subțire,
Se va rupe vrând nevrând.

8 august 2010

Aştept dimineața să vină

Aştept dimineața să vină!
În fiecare zi o aştept
Ca pe o prietenă bună,
Ca pe o seară cu lună
Când era timp de iubit.
Aştept!

Aştept dimineața să vină!
În geam să îmi bată cu soare
După o noapte cu ploaie
Să respir ozon prin geamul deschis
Totul să fie ca-n vis.
Aştept!

Aştept dimineața să vină
Să vină pe strune de chitară
Alunece-mi iară
Paşii-mi pe stradă, cadențați,
Printre oameni purtați.
Aştept!

Aştepta dimineața să vină!
Dar nu va veni.
Pe stradă nu-i lume,
E o noapte tăciune
Afară şi-n mine.
Dar aştept dimineața.
Aştept!

Aştept mereu să vină dorul

Aştept mereu să vină dorul
Să-mi bată-n uşă in prag de seară
Dar doru-i dus spre alte ţărmuri
Şi uragan pe ape urlă.

Mă culc în gând cu vise negre
Şi alte vise mi-apar în somn
De frica nopții ce nu mai trece
Aprind în vatră de brad lemn.

Privesc prin geam poate-mi apare
Cel ce-l aştept de-atâta timp
În poartă-mi bate un om în negru,
E cioclul de la cimitir.

O, nu! aceasta nu se poate.
Nu-l recunosc şi mi-l alung.
În gard îmi lasă însă o carte,
Că doru-i dus pe alt tărâm.

Mi se transformă-n noapte ziuă
Şi alte zile nu au venit
Mereu, pe cer nu este soare
Căci soare era al meu iubit.

Bătrân ca acum

Când, bătrân ca acum îmi strig tinerețea
M-acopăr amintirile iubirii dintâi
Aştept în zădar, nu poate să vină,
Noi chinuri apar căci n-ai cum să vii.

Privesc înapoi dar merg înainte,
Destinul mă duce pe ultimul drum
Pavat e cu lacrimi şi stropi de durere
Şi-n urmă rămâne doar pale de fum.

Amintirea-mi va trece curând în trecuturi
Cum trec toate ale vieții trăiri;
Vă las spre trăire aceste rânduri,
Cât încă trăiți să nu fiți bătrâni!

14 iulie 2010

Şi aşa mai departe

Ca să-mi găsesc odihnă
mi-am trimis mintea la plimbare
şi a plecat aiurea prin spații siderale
pe raze de lumină să-mi facă loc de tihnă
văzut de sus pământul i-a apărut o grădină
s-a întors acasă
s-a înşelat. pământul era acelaşi pe care-l lăsase
plin de spini, de buruieni şi de… oameni.
la crâşma din colț se bea rachiu
la hanul lui papuc se bea vin
iar la berăria lui vasile se bea o ştire
învățătorul din cartier este mire
cu fata lui arhire
plutonierul de la poliție
ieşit în stradă să fluiere maşinile parcate pe trotuar
a rămas nunta fără socru mic
un nimic
învățătorul nu ia în seamă
are mireasă
o va duce acasă
pentru dragostea de după masă
fără tragedie, fără cârtire
lumea va creşte şi…
peste ani o altă România
o altă minte plecată la plimbare
şi aşa mai departe.

Caii timpului

Caii timpului aleargă în galop prin praf de stele.
N-are cine să-i oprească,
Lumea toată e-o câmpie
Moartea morții şi-i înscrie.

Caii timpului aleargă peste pagini de istorii.
În zădar le ieşi în cale,
Caii trec rupând pământul,
Clipa se înscrie-n glorii.

Caii timpului aleargă peste-oceane învolburate
Pe aripi de vânt mânate.
Totul trece, totul curge
Totul în curând se stinge.

Caii timpului au în coame zile şi nopți.
Din copite bat în poartă,
Poarta larg li se deschide
Şi la poartă îmi stăm toți.

7 august 2010

Călător prin spații…

Călător prin spații sunt
Şi adun gânduri tăcute
Să le-nşir pe-un portativ
Pentru vremuri nevenite.

Dirijorul le va strânge
Ca să cânte la vioară.
Viața mea e-amară acum,
Viața lui va fi amară.

9 iunie2010

Călătoresc

Călătoresc zi şi noapte pe un cal al speranțelor
în coamă cu gândurile mele
de războinic cu armuri de cuvinte
ucid indiferența
istoria neamului o scriu
pe portative de sârmă ghimpată
cu sentimentele dragostei de țară
patria este țărâna strămoşilor mei
mângâiată de palmele aspre
ale soldaților cu armele iubirii
se scrie viitorul țării
România
tricolor aruncat peste crestele Carpaților.

Calendarul vieții mele

Calendarul vieții mele
Mi-a fost scrijelat în palmă
Şi-am plecat cu el în lume
Drumul vieții tot mă cheamă.

Am călcat pământ şi ape;
Frigul mi-a-nghețat obrazul,
Arşița mi-a bronzat fața
Iar în cale mi-a stat vântul.

Câte-au fost toate-au trecut
Şi-au trecut şi anii vieții;
Pe un portativ de lut
Stăm la rând fără excepții.

18 februarie 2010

Cântecul nopții

Cântecul nopții pătrunde
prin ferestrele timpului
uvertură la simfonia tăcerii
scrisă pe portativul iubirii
partitură îngălbenită de anii indiferenței.
Dirijorul loveşte
 pupitrul cu bagheta speranțelor
s-a rupt.
Toboşarul anunță un final
pierdut în imensitatea dorului
eclipsat de absurdul ființei vieții
contrapunct al deznădejdii.

31 decembrie 2009

Catargul dragostei

Catarg rupt în două de
Valurile iubirii
Pluteşte în derivă înfipt adânc
În carnea ce sângerează doruri.
Aştept minunea lumii,
Un pansament pe buze
Cu otrava dule-amară
a dragostei dintâi.
Un clopot este în mine
De sfori e tras de tine
Închipuiri târzii a ceea ce a fost
Odată doar în vis
De minte slabă.
Femeia era miere, azi este
O otravă.
Cer mult aş vrea să sorb din elixirul morții
Şi marea să mă ducă în lumea fără vorbe,
Minciuni să nu se spună.

Ciclul Visele

Visele mele nu sunt vise de noapte.
Le-am visat într-o carte,
cartea am pus-o sub cap
să visez mai departe.

Apa curgea şi după ea
lumea se ducea.
Lumea mea,
scrisă-ntr-o carte
se rostogoleşte pe vale
cresc bolovani de carne macră.
Iubito, te-ai îngrăşat prea tare!
La abatorul dragostei n-ai căutare.
Se vând muşchi, cârnați şi alte măruntaie,
carne de oaie,
mânzat,
totul la pachet
bine ambalat,
uşor de mestecat.

Profesorul de biologie

Profesorul intră în clasă.
În hainele de mătase
Se înşiră 208 oase legate
Cu sârmă.
Unul era strâmb,
Altul retezat pe la jumătate,
Două puse în lopățele,
La gât nişte surcele…
Capul - o cutie sonoră,
Din lemn
Cu balamale de sfoară.
Târâş, cu efort
La catedră urcă pe suport.
Voivodal bate cu creionul în masă,
Ca la el acasă:
- Dați-mi un condei!
Hei, tu, Zahei:
Nota trei.
Ce mai vrei?

Crai nou

O secere subțire înspre apus apare
Iubita mă întreabă: în pungă ai parale?
Eu mă desfac la piept şi inima-i arăt
Ea mă întreabă iarăşi:Te doare de bănet?
O fac să înțeleagă că pentru mine ea
Este punga plină, e toată averea mea
Se uită mult la mine, sarcastic îmi zâmbeşte:
La prânz ce pui pe masă? Iubirea te hrăneşte?

13 septembrie 2010

Cu-o cârjă veche-n mână

Cu-o cârjă veche în mână
Eu trec pe strada-n îngustă
La-un geam cu patru ochiuri
Priviri de fată ninsă.

Cum merg pe-un caldarâm
Din piatră necioplită
Mă împiedic, cad în brânci…
O mână mă ridică.

Privesc în ochii verzi
Ce mă priveau prin geam.
De mult, a fost odată
Când amândoi râdeam.

Cu dorul în spate

Am urcat pe grui ducând doru-n spate
Şi-am lăsat în urmă satul, jos în vale.
Mama de pe prispă tot priveşte în zare,
Îi simt ochii plânşi, dar merg mai departe.

Trec şi peste culmea dorurilor văzute,
Pământul de sub talpă nu mă mai cunoaşte.
Merg mereu înainte, merg pe neştiute,
Cu iluzii gândul mereu se hrăneşte.

Setea mă cuprinde, apa e sălcie
Fluviul care curge nu are izvoare,
Totul e creat, totul e pustie
Ce-am purtat cu mine mi-a plecat şi moare.

Cu doruri mă-nvelesc…

Cu doruri mă-nvelesc în noapte
Şi-ascult cum vin din vechi străfund
Iubirile; au fost deşarte.
Frumos îți mai stătea mințind!

Cuvinte spuse în neştire
Îți ascultam, le memoram.
Acuma-s tristă amintire,
Apar în noapte când somn nu am.

Şi mă trezeşti din vis nătâng
Cu mângâieri ce nu mai sunt.
Au fost odată, n-am ştiut
Că dragoste nu-i decât vânt.

Cu fața plină de riduri

Cu fața acum plină de riduri
Îmi aminteşti ce-ai fost cândva, odată,
O fată alergând pe prunduri,
De vânt, de soare mângâiată.

Din piatră-n piatră, o codobatură fâşneață,
Săreai. În apă îmi răcoream iubirea
Îți alintam în palme pielea fină
Şi îmi fugeai, apoi, şiret din mână.

Acele timpuri, acum, se-ntorc în gânduri,
În hol, oglinda doar amintiri mai poartă,
Răsplată pentru acele vremuri,
O lacrimă alunecă pe-o geană.

Ianuarie 2011

De ce scriu ?

M-am întrebat ieri de ce scriu
mă întreb şi azi
nu ştiu
răspundă cel ce mănâncă cuvinte
la masa de prânz
la cină
le dă prin rindea
le face piftie
le aruncă în stomacul timpului
tocate
amestecate
curg
fluviu în oceanul speranțelor
din care vor ieşi delfini
şi îmi vor spune
cea mai frumoasă declarație de dragoste
mamă te iubesc.

De pe străzile iubirii

De pe străzile iubirii
am cules necaz şi spini,
dorul îl port mereu cu mine
o desagă de trăiri.
Am-ncercat să-o las din spate
n-am putut ca s-o desprind,
bătrâneţile greu atârnă
amintirile n-au vrut.

Despic noaptea în două

Despic noaptea în două
o tai în felii de întuneric
şi le întind pe o tipsie
tipsie a iubirii
le rumeg
şi cresc în mine spini
rădăcini de şerpi îmi încolăcesc inima
sângerează alb
se face ziuă
şi totul dispare
o mare în spume clocoteşte
albatrosul cade pe o margine de val
pe tipsia iubirii mele
au rămas doar fărâmituri.

22 august2010

Din dragoste

Am apărut pe lume din dragoste
Soarele îşi trimite razele peste florile vieții
cresc acolo unde întâlneşte iubirea
ne este călăuză în trecerea noastră prin Univers
este marcată de angoasa morții
este sabia ce stă deasupra capului oricărui biped
îi este hărăzită moartea
lucrează ca manifestare a dragostei lui Dumnezeu pentru om
nimic nu este mai trist decât despărțirea de cei dragi
nu ține cont de eşti bogat sau sărac.

Din hăurile albastre

Din hăurile albastre bătut-a-mi în geam o rază,
Cu mii de ani plecat-a, la mine ca s-ajungă
Eram încă idee pe-un portativ de gânduri
Când steaua vieții mele îmi hotărî destinul.

De vorbă am stat cu ea într-o noapte cu vedenii
I-am reproşat că lumea-i făcută din tâmpenii,
Că-n spațiul sideral îmi circulă tăunii
M-ai bine s-ar întoarce în lumea cu străbunii

Dorul

Am plecat pe deal, pe vale
După dor ca să-l găsesc,
Mi-a ieşit în cale viața;
Doru-i mare chin lumesc.

Mi s-a zis să merg-înainte
C-aşa-i drumul omului;
Am bătut cărări de munte,
Am cerut sfat codrului.

- Eu mă leagăn zi şi noapte
Pe pală de vânt, mi-a zis
Şi de vremuri tot cat dorul,
Dorul meu-i de necuprins.

De e vară, de e iarnă
Dorul eu îl tot aştept.
Vântul bate, frunza cade
Dorul mult mă arde-n piept.

Şi-am plecat tot mai departe
Să-ntreb râuri, să-ntreb ape
Mi-a răspuns marea albastră:
Doruri poartă pe-al ei spate.

În adâncuri fără margini
Multe doruri ea ascund.
Şi-s tăcute
Din vechimi, de mult,-s venite.

M-am retras apoi în casă
L-adăpost de vorbe mute
Făcând dorul ca s-audă
Ruga mea făr-de cuvinte.

4 decembrie 2010

Gândul

Sfredeleşte-n creier gândul trecerii pe-un alt tărâm
Dar nu ştiu de-ntors mai este cale pe un alt drum.
Urc pe treptele ființei şi cobor sunt un Sisif
Stânca ce o am în spate ca s-o las nu mai e chip
Stau la sfat cu mine însumi, tic,tic, tic îmi strigă ceasul.
În amurg, un cer cu stele îl privesc şi-mi caut glasul,
Ticăitul din perete parcă nu se mai aude.
Încerc ceasul să-l întorc, mâinile îmi sunt surde.
Pe cadran se-opreşte timpul între două cifre negre
Fost-au scrise de un meşter cu cerneluri de trăire.
Şi-au rămas pe-o tablă albă, vor fi de folos la alții
Care ca şi noi vor trece călători în alte spații
Pe peretele cu zgură tic, tic-tac va face ceasul
Cronos hotărăşte soarta, roata vieții ține pasul.

Gândurile mele

Mi-am adunat gândurile,
nişte firimituri
îmbrăcate în haine
mai vechi,
mai noi,
de toate vârstele.
Le-am aruncat în lume,
ca semănătorul semințele,
să rodească,
din care peste ani
cei ce vor avea trebuință de ele
să scoată o pâine nouă,
proaspătă.

Ieri

Ieri mi-am cumpărat o maşină
mergea hodorogind pe străzile Bucureştiului
a apărut foametea în picioarele goale
o cucoană alerga după o pisică de angora
mieuna în brațele lui Traian Băsescu
ne face de ruşine la Bruxelles
se hotărăşte soarta Europei
se află în mâinile americanilor
nu le place să sufere înfrângeri
au numai popoarele laşe
îşi merită soarta de câine.

Țărani

Cocoşii vestesc sosirea dimineții
Îi găseşte pe țărani pe câmpia holdelor
Trudesc din zori până seara
Copii aleargă pe ulița satului
Se întâlnesc femeile ce pun la cale viitorul fetelor
Se află în mâna unora puşi pe însurătoare
Băieții aleargă în goană după avere
Vine şi sărăcia este destinată omului necumpătat
Soarta îi hărăzeşte un viitor trist
Ne apare în anul care vine

10 octombrie 2009

Întoarcere tardivă

Nemuritoare, ai spus că va fi dragostea noastră
Şi ai plecat în noapte ca un laş râzând.
Cuvântul ce l-ai spus săpat-a o prăpastie
Un gol ce niciodată nu va fi umplut.
Să te blestem, uşor eu mi-aş rosti vorba;
Blestemul pentru mine nu intră în cuvânt
Te las să îți duci viața croită în minciună
Pedeapsa îți vei găsi tu singur într-o zi.
Târziu va fi atunci, întoarcerea tardivă,
O candelă aprinsă şi-o cruce-ți vor vorbi.

12 septembrie 2010

Iubirea de-i iubire

Iubirea de-i iubire nu e cu vorbă multă
În ochi ea mi se vede, o simți în palma caldă.
Cuvinte dacă spui, urechea nu le-aude,
O inimă-n iubire nu are timp s-asculte.

Iubirea de-i iubire pe stradă nu aleargă,
În casă stă închisă, n-o ştie lumea-ntreagă,
La alții nu se spune, în suflet stă rămasă
Un singur om o ştie, în dor îi stă ascunsă.

Iubirea de-i iubire o trăieşte lumea toată
În versuri înălțată, în piatră încrustată.
Lăsată-i omenirii, înalte idealuri,
Cu dragoste de om ea se revarsă-n valuri.

19 septembrie 2010

Iubirea pe vecie ne va uni sub cruce

Pe-obrazul plin de riduri mai licăre lumină
Şi ochii de cărbune mai scapără scânteii
Aşa apari acum în nopți târzii tu, doamnă,
În toamna vieții noastre rămas-am doar noi doi,
Iubirea ne mai este un sprijin la nevoi.

Un ceas bătrân şi veşted ce-atârnă pe-un perete
Mai ticăie-n surdină şi timpul îl omoară.
Eu te privesc pe tine, tu mă priveşti pe mine
Iar viața ni se scurge cu oră după oră.
Iubirea tinereții ne este încă soră.

Cu brațele slăbite ne strângem unu-n altul
Mai respirăm-împreună aceeaşi grea speranță
Şi vrem viața s-o prindem din mâni să nu ne scape,
O zi e cât un secol, dar timpul tot se duce,
Iubirea, pe vecie, ne va uni sub cruce.

18 ianuarie 2011

Iubirea

Iubirea-i cântec de vioară,
suspin de doină necântată,
priviri adânci de ochi de fată,
miros de tei curtat de-albine,
balcoane pline cu zorele,
susur de ape de izvoare.,
ciobani cântând din bucium seara,
student dormind cu cartea-n mână,
sub streşini cuib de rândunele,
o mamă alăptându-şi pruncul,
câmpii cu holde aurite.
corăbii ce înfruntă marea,
păduri prin care cântă vântul,
cirezi venind spre case seara
şi clopote bătând în dungă
chemând pe oameni la biserici
că pentru domnul ei sunt vrednici.

Iubirea este tot în toate!

Liliacul alb

Liliacul alb îmi stă în memorie
îmi stă la întretăiere de drumuri
florile cu cinci petale mi le-a ascuns Dumnezeu
undeva pe țărmul speranțelor
aştept să înflorească liliacul alb
cu flori cu cinci petale.

Lira dorului

Lira dorului îmi scoate numai doine şi suspine
Strunele îi sunt din lacrimi întinse pe-un mărăcine.
Cine o face ca să cânte este sufletul de om
Iar durerea ce o spune scoate pietrele din somn.

Lira dorului vorbeşte despre anii ce-au trecut
Când iubirea înflorise; ca un tei a mirosit,
Şi de-atunci în şoaptă scoate triluri lungi de suferință
Ciocârlii pe ceru' înalt stau sub soare şi-o imită.

Lira dorului când cântă este marea învolburată
Cu corăbii rătăcite pe un drum fără speranță,
Albatroşi mângâind valuri zbuciumul să înceteze,
Din adâncuri dorul iese, o durere ce tot creşte.

Lira dorului se cântă când umblăm pe căi bătrâne,
Ne-ntoarcem în timp cu anii de pe ulițe străine
Fost-a odată o primăvară, o livadă-n flori, râzând.
Livada aceea astăzi des ne m-ai apare-n gând.

Lumea mea şi lumea ta

Lumea mea şi lumea ta -
două şine de cale ferată
le uneşte-un tren de marfă
cu poveri imense-n spate.

Trece trenul, ele rămân
două linii paralele,
între ele cresc doar spini...
Ce-a făcut viața cu ele!

Dar cu timpul s-or uni -
părăsite, ruginite -
în depozit de fier vechi;
fericită eternitate.

mai, 2009

Lungi sunt nopțile senectuții

Lungi sunt nopțile senectuții
Să le măsori nu ai unealtă
Nici nopțile de iarnă nu-s
Aşa de reci, cu-atâta gheață.

Tavanul casei este jos
Ca să-l atingi nu ai putere
Un bec e-opaiț fără seu
Şi ține loc de lumânare

Te cotropesc gânduri vecine
Cu lumea care va să vină..
Pe un caiet şcolar, bătrân
Notezi impresii să rămână.

Un orologiu de demult
Ce stă pe masă, s-a oprit
La viață să-l aduci din nou
Încerci, dar a trecut la odihnit.

Priveşti pe geam, vechi obicei
Reapare ca să măsori timpul.
Luceafărul pe cer nu-i încă.
Devine noaptea tot mai adâncă.

Un greier țârâie-ntr-un colț,
Pe casă o cucuvaie cântă…
E semn că Dumnezeu te vrea,
Răspunzi: cu viața mai am de furcă.

Mute ne sunt marile dureri

Mute ne sunt marile dureri
Când firul vieții, subțiat, se rupe.
Tăcerile iubirilor ascunse într-un vers
Rămân pentru vecie neştiute.

Sub crucea de stejar pământul ne adoptă,
La margine de groapă se tânguie iubirea.
Zădarnic este totul, aceasta ne e firea
Şi trecem peste drum cu vorbe spuse-n şoaptă.

Muzica mea e poezia

Muzica mea e poezia
Şi o ascult în nopți târzii;
Pe strunele viorii mele
Arcuş hoinar umblă haihui.

Îmi sună-n cap mii de bemoli
Ce stau pe-un portativ rebel.
Încerc pământul să-l răstorn,
Să-mi stea cuminte în rastel.

Puhoaielor ce-mi stau în cale
Baraj de verbe le opun
Şi din cuvinte ancestrale
Pavez semenilor un drum.

Muzica mea e poezia
Şi o ascult târziu în noapte
Privighetori cu glas de clopot
Mi-o cântă la ureche-n şoapte.

Din suflet eu mi-am făcut strune
Arcuş de dor pe ele-aleargă
Şi-o doină fără de cuvinte
Este ființa mea pribeagă.
N-aştept nimica de la nimeni
Nici de la Dumnezeu n-aştept;
Îmi port de unul singur crucea…
Prin vânt, prin ploi eu păşesc drept.

13 iulie 2010

Nopțile senectuții

Mă plimb pe cărările iubirii
Şi-n patul amintirilor m-afund
Când luna trece peste creste
Şi brazi de dor îi fac un nimb.

Ascult al nopților tăcere
Un ceas bătrân în gând mi-o spune
Eu îi dedic poem de rime
Şi-aprind în mine un tăciune

Păienjenişul vieții mă-nfioară
Încerc-n zădar să îl străpung
Noi melodii îmi țese o vioară,
În calea dorului e un zid.

De făceai un pas

De făceai un pas spre mine
Eu făceam zece spre tine,
N-ai făcut am aşteptat
Iubirea s-a destrămat.

Regretele îți sunt târzii,
A trecut ziua dintâi.
Era soare pe pământ,
Acuma-i ploaie şi vânt.

Ce cuvânt mai are rost?
Tot ce-a fost de mult a fost.
Ce-o să vină nu-i de noi,
Tot ce-a fost este un sloi.

Soare nu-i ca să-l dezghețe.
Chiar de-ar fi n-are putere.
Ne vom zice doar binețe,
Asta a fost a lumii vrere.
14 februarie 209

O cruce, pământ

Lui Adrian Păunescu

Privim permanent cum timpul trece,
De fapt nu el trece, ne trecem noi.
Privind în oglindă nu vrem a-înțelege
Că totul e trecere, torente de ploi.

Schimbăm mereu măşti pe-aceeaşi scenă,
Trăim în vâltori de tulbure ape,
Urcăm pe creste, coborâm în adâncuri,
Râdem şi plângem, strigând şi în şoapte.

Şi vine şi vreme să-nțelegem ce-i viața.
Cristale se-adună sub frunți încrețite
Şi mintea ne doare, dureri spovedite,
Dar legile firii mereu vor răsplata.

A fost se va spune, dar nu mai este
Cum toate au fost şi toate-s trecut.
A trăit, a iubit… Ce frumoasă poveste!
Şi toate s-au dus: o cruce, pământ.

5 noiembrie 2010

Oglinda vieții mele

Oglinda vieții mele s-a spart, e numai cioburi
Şi se reflectă-n ele trăirile trecute.
Arunc priviri spre ele şi-ngheț de frica sorții
Şi-a veşniciei fire atunci când nu voi fi.

Îmi bate-n geam o noapte cu haina ei de smoală
Şi orologiul îşi mişcă încet pe cadran acul
În păpuriş de gânduri încep rime să caut
Mi-apare o femeie ce-mi zice: luate-ar dracul.

Răspund cu-o-njurătură şi o trimit în mă-sa.
Cu-n rânjet de cățea şi-arată colți de viplă,
Priveşte prin fereastra memoriei zbârcite
Zădarnică-ncercare, nu voi intra-n ispită.

Din cioburile adunate, desen de idei şterse,
Să creionez trecutul posibil nu mai este
Şi strig la Cel de Sus cu-n țipăt deznădejdea
Cu fulgere şi tunet îmi scrie vechi rețete .

Pastel nocturn

Aşezat pe-un pat de vise
Priveam luna cum îmi curge
Pe un drum pavat cu stele,
Înspre ziuă să se culce.
I-a ieşit în cale gândul
S-o oprească să mai stea,
Lumineze sus pe creste,
Nunți de cerbi ea va vedea.
A fugit. De frica zilei
S-a ascuns în fund de lac
Iar o rață melomană
I-a cântat: mac-mac, mac-mac.
Trestii lungi, nişte fecioare
Aplecatu-s-au pe ape,
Odă îi zicea din flaut
Pitpalacul dintr-o salcă.
Într-un smoc de păpuriş
Două broaşte se trezise
Şi-amintindu-şi de contract
Exersau la vocalize.
De pe mal, sub un arin
Pe-o vioară cu trei strune
Un greier arcuş purta…
Lume, lume şi iar lume.
M-am trezit din noaptea mea
Şi-am privit noaptea din casă
Candela mai lumina;
Doi gândaci stăteau la masă.

25 august 2010.

Pastel trist

A venit şi toamna vieții!
Frunzele s-au vestejit
Iar prin trunchiul plin de scorburi
Seva curge-ncetinit.

Poame nu mai sunt pe ramuri:
S-au cules şi s-au mâncat
Au rămas doar nişte resturi
Numai bune de-aruncat.

Vântul crengile îndoaie
Şi trosnesc noapte şi zi
Apa ploii le înmoaie,
În curând vor putrezi.

Pe drumuri de dor

Pe drumuri de dor îmi aleargă gândul,
Prin ploi şi zloată lipit de pământ.
Nu cer de la nimeni un pic de milă
Destinul mi-a fost să trăiesc iubind

Caietul, condeiul îmi sunt buni prieteni
Cu cartea stau noaptea la sfat
Însăil poveşti despre Baba Rada
Ce țese covoare cu prinți şi-mpărați.

Citesc, printre rânduri multe se spun:
Vorbe de clacă, vorbe minciuni,
O lume se duce, o alta vine
Şi nimeni nu ştie clar ce va fi.

Alerg înapoi

Alerg înapoi să-mi spun ce a fost
Mă-ndemn ca să aflu istorii, trecut,
Un gând parcă-mi spune că nimic nu are rost
Un altul mă-ndeamnă codrii s-ascult.
Tăcerea e sfântă, un prieten îmi zice,
Nu da crezare, nu totul se face,
Doar vorbe se spun, aşa este lumea,
Făcută-i să mintă, să-ncalce iubirea…
Idei din acestea se-aud pretutindeni
La ce-aş da crezare ditirambilor voci,
M-a născut ca să lupt, să stau în furtună,
Aşa voi trece prin viață, în veci.

6 noiembrie 2010

Calendarul vieții

Pe un calendar păgân notez zilnic timpul ce trece,
Ieri am fost, astăzi îmi sunt, mâine ce voi fi voi şti
Curgerea ce o trăiesc am de gând a povesti,
Calendarul cu notări peste vremi va fi de veghe.

Orologiul din perete, stau şi-ascult în seri târzii
Acele se-ntrec în mers, clipă a fost şi nu mai este
Noapte – zi, ziuă şi noapte, totul curge fără veste,
Am trăit, încă trăiesc făr' să ştiu cât va mai fi.

O poveste minunată, toți îmi spun că este viața
De e grea, de e uşoară merită să o trăim
Dar odată, fără ştire, repede se rupeața,
Cât nisipul încă curge nu e cazul să dormim.

Din metafizică …

Din metafizică mi-am croit o haină
pe care o port pe vreme rea
pe vreme bună
îmi adăpostesc gândurile să nu fie udate
de indiferența uitării.
îmi ține de frig în Sahara
şi de arşiță în Antarctica.
trec pe jos oceanele
şi în înot continentele.
Sub haina mea înfloresc trandafiri
pasc miei
şi se semnează tratate de pace.
Aripile îngerilor au devenit mâni
şi mâinile mele au devenit aripi
cu care zbor spre veşnicie
în necunoscut
pentru a mă simți la mine acasă.

Februarie2010

Dorurile

Albia dorurilor mele
Este Dunăre-nvolburată,
Îmi curg gândurile pe ea,
În amonte sunt cascadă.

Se revarsă peste maluri,
Se îneacă viața toată
Dorurile îmi curg întruna
Nu-i zăgaz să le oprească.

Drum de țară

Drum de țară, drum de țară,
Un drumeag bătut de vite,
Te-am umblat în nopți senine,
Te-am cântat în slove sfinte.

Drum de țară, fără de piatră,
Frământat cu talpa goală,
Ți-am scris urmele în palmă
Când ploua din cer de smoală.

Drum de țară-n minte scris
Te păstrez, te am în vis…
Drum de țară făr' de sfârşit,
Drum uitat şi părăsit.

Drum de țară, drum de țară
Peste dealuri, peste ape…
Călător pribeag prin lume,
Drumule, te am în mine!

8 aprilie 2010

Drumul dragostei

Drumul dragostei e scurt,
El cuprinde doar regrete
Că a fost şi nu mai este,
Că a fost doar o poveste.

Drumul dragostei e-un râu,
Curge repede pe vale,

Nimeni nu-i stă în cale,
Apa lui murmură jale.

Drumul dragostei a fost
Uliţa copilăriei
Peste el a nins cu flori,
Florile prieteniei.

Drumul dragostei e-un fluviu
De durere şi-ntristare.
Marea spune ce el spune,
Marea-i dă şi alinare.

8 aprilie 2010

Catrene

În tăcerea nopților

În tăcerea nopților îmi ascund gândurile.
Dincolo de mine se află
infinitul cenuşiu al angoasei.
Viitorul proiectat de legile firii.

Pe drumul paşilor trecuți

Pe drumul paşilor trecuți mă întorc.
Tinerețea stă sub praful timpului.
Amintirile sunt ca nişte vulcani noroioşi,
Apar la suprafață dar n-au nici-o putere.
4 aprilie2010, prima zi de Paşte

Peste valurile vieții

Peste valurile vieții alerg cu gândurile mele,
nici o umbră de iubire nu mai este, totu' a fost o amăgire.
Nimeni nu mai răspunde, ce a fost s-a dus şi dus este.
Din şiragul de trăiri doar pot scrie o poveste
28 martie 2010

Pleoapele zilei

Peste satul cu iubirile mele
Pleoapele zilei s-au închis.
La porțile lui bat amintirile dorului
Trecute cu durere pe o foaie în scris.

Aştept să se întâmple minunea revederii,
Speranța se-nfiripă în al nopților mister
Când visul poate zidi clipa re-ntâlnirii
Pe-o pală de nor plutind prin eter.

O secetă deasă cuprinde trecutul,
Îngeri fără aripi plutesc prin văzduh
Şi-n depărtări i-apare chipul
După o pânză de păianjeni ridicată spre cer.

Primăvara

Zăpadă cu petale – ghiocei;
Cerul albastru adus pe pământ – viorele;
Vioară aşezată pe o creangă – privighetoare;
Clinchete de zurgălăi – murmur de izvoare;
Vopsele aruncate peste grădini – straturi cu flori;
Miei zburdând pe câmpie – fericire
şi peste toate
Doi copii ținându-se de mână – iubire.

Tărâmul poeziei

Tărâmul poeziei, tărâm cu mari dorinți
Se-ncarcă cu mistere, e plin de suferinți,
Cuvântu-i izbăvire, dar el îmi stă ascuns
Un strigăt în eter nu este de ajuns.

Aşteaptă o mângâiere, aşteaptă o alintare,
În fiecare clipă el vrea o sărutare.
O-îmbrățişare dulce când e rostit aşteaptă
De-o mână ce îl scrie, evlavios de dreaptă.

Tărâmul poeziei e spațiu ce-i cuprins
De inimi care ard, de rug ce nu e stins.
Când crezi că se topeşte mai tare se aprinde,
Cenuşa ce rămâne e roşie, fierbinte.

Tărâmul poeziei e spațiu urcând spre cer,
Cu tălpile desculțe păşeşti prin spini şi ger.
La capătul de drum un nou-nceput apare,
Mereu îl vezi aievea, mereu îți tot dispare.

Tărâmul poeziei se află în adâncuri,
În gropile mariane se plămădeşte-n gânduri,
Se urcă apoi pe creste, alpine idealuri,
În piept bătut de vânturi, un Ra îl arde-n valuri.

Tărâmul poeziei e însăşi viața noastră,
Cu el trăim de veacuri pe o planetă albastră.
A apărut din vremuri, în neguri de sub stâncă
Şi va trăi cât lumea mai doarme, mai mănâncă. T

Treceam aşa într-o doară

Treceam aşa într-o doară pe ulița gândurilor mele
cu neuronii înhămați la carul iubirii.
Mi-a ieşit în cale minciuna întruchipată în dragoste
şi bidivii au luat-o razna peste câmpii sterile.
1 aprilie 2010

Prost mai eşti croită, viață!

Se strecoară printre gânduri
o idee de copil:
Dintr-un băț să-mi fac un cal
şi să plec haihui pe drum.
Nimenea să nu mă-ntrebe:
pe ce lume tu trăieşti?
Vino iar, copilărie,
cu desaga cu poveşti.

Timpul a trecut şi iată,
anii liberi nu mai sunt,
Sprijin caut într-o cârjă
sau mă reazim de un gând.
Trece lumea, mă priveşte:
e acolo un bătrân…
Prost mai eşti croită, viață!
treci încet, fără să ştim.

8 august 2010

Să strig în nopți târzii…

Să strig în nopți târzii
Iubirea să revină
La ce folos ar fi?
Nu ştiu cine-i de vină.
Mai bine să lăsăm
Ca chinul să se treacă
Cum frunza-n toamna rece
Pe aripi de vânt pleacă.
N-om şti unde vom sta
În traiul pe vecie
Ce perine vom uda
Cu lacrimi în sicrie.
Şi dacă în gând vor fi
Idei despre întors
Să ne unim pe veci,
Doar moartea are rost,
18 decembrie 2010

Se spală vântul cu ploile toamnei

Se spală vântul cu ploile toamnei
Şi aburi pământul atârnă pe crengi,
Cu frunze bronzate, purtate pe coarne,
Aleargă cerbii pe ale iubirii poteci.

Conduse de aştri, berzele-n tăcere
Concentrice cercuri pictează şi pier,
Toamna din urmă le mână, le mână
C-un bici de gheață fluturat prin eter.

Foieşte pe câmp recolta, e gata,
Solstițiul o-îndeamnă la repaus de iarnă
La margine de timp îşi vede răsplata
Țăranul, îşi face cu dreapta al crucii semn.

Şi s-a dus iubirea noastră

Şi s-a dus iubirea noastră
Şi s-a dus, s-a dus
Urme nu mai sunt pe urmă,
Nimeni nu-mi dă răspuns.

Fost-a odată o poveste,
Fost' de mult, de mult
O poiană cu iubire…
Flori de dor doar azi mai sunt.

Le culeg şi curge rouă
Adunată în nopți lungi,
Picurată de pe stele…
Inimă de ce tot plângi.

Tu nu ştii că-n astă lume
Totul este trecător?
Numai dorul de iubire
Moarte n-are, e viu izvor.

Din iubire eşti croită
Aşa eşti de când te ştiu.
De iubire nu există
Nu-i nimic, nimic nu-i viu.

Poetul

Stând poetul într-o noapte
La umbră de lună plină
Medita şi îi răspunse
Inima, ținând-o-în mână.

A plecat apoi poetul
Pe cărări de cerbi ştiute,
Îmbrăcat în armuri grele
Prin păduri dorul să cate.

Alergau în urma lui
Păsări mii, viori cu viață.
Uite Dorul! Unde-i? Nu-i
Greu e drumul dorului.

Obosit de mers î-neştire
Se opri din drum poetul
Stând pe-un ciot de brad bătrân
Începu să-şi spună versul.

Tăcerea nopților e tristă

Tăcerea nopților e tristă…
Aşa cum stau întins în pat
o văd pe un perete scrisă
de-un orologiu reşapat.
Ascult cum mintea se deşiră,
cum gem în neuroni idei
şi în sinapse, la-ncheietură,
mă-ntreabă: omule ce vrei?
Să îi răspund n-am nici o grabă
de frica morții sunt cuprins
şi aş ieşi la cotitură
Lui Dumnezeu să-i cer răspuns.
Tăcerea nopților e tristă…
Ascult cum stropi plescăie în geam
cu ciocuri de cristale ude
şi latră-un câine pe maidan.
Arunc c-un gând să tacă lumea
copacilor cu frunze moarte
dar nimenea nu îmi răspunde,
ce-i pasă lumii de-a mea noapte.

Sponsorizează-mă cu un sărut.

Ileano, sponsorizează-mă cu un sărut
Şi te voi trece în cutia memoriei
dând de două ori clic dreapta
pe folderul cu neuroni
neinfectați de viruşi urii.
Astfel vei intra în conştiința lumii
fiecare având dreptul de a descărca sentimentele
pe un stic cu douăzeci de gigabitz
fără a plăti dreptul de autor, copireitul fiind liber
pentru orice biped de pe planeta albastră.
Nemurirea ți se va păstra
precum chelia lui Băsescu cu şuvița de păr,
convertită din Notepad în Office 2007, după ce a
suferit modificări în Fotoschop şi a fost fixată în
Corell.

Țăranul

Sătul de foame,
țăranul visează o pâine în rolă,
friptură-n tigaie,
cartofi pe plită.
Se uită în sobă
o cioată plânge şi
fum pe nări scoate-un tăciune.
Pe patul din scânduri
o pernă neagră ascultă durere.
un cântec trist
venit din adâncuri
îşi cheamă sfârşitul
pământul ascultă un cor nesfârşit.

Te-am cântat iubire...

Te-am cântat iubire odată,
Te credeam făr' de sfârşit.
Azi la anii bătrâneții
Am aflat că m-ai mințit.

Ai trecut, ai fost furtună
Urme-n urmă ai lăsat.
Dragoste eşti o nebună,
Soarta rău m-a blestemat

Tot aştept să pleci odată,
Duce-te-ai pe câmp pustiu
Nu aştept nici-o răsplată,
Doar vreau liber ca să fiu.

Timpii anilor bătrâni

Printre degete se scurg timpii anilor bătrâni
Şi priveşti cum trece ziua,
Şi priveşti cum trece noapte
Ca-ntr-un sat fără de câini.

Clipe triste încurcă gândul
Anilor bătuți de vânt
Şi aştepți să vină timpul
Florilor pe-al tău mormânt.

La ce bun că nu vei ştie
Ce e bine, ce e rău
Ce e ură, ce-i iubire
Nici credința-n Dumnezeu.

Se v-aşterne atunci tăcerea
Ce n-o ştim, n-o vom cunoaşte.
Pe pământ se ceartă lumea
Să devină nişte moaşte.

7 august 2010

Timpul e o roată

Timpul e o roată ce se-nvârte întruna
O clipă-n învârtire ne aflăm şi noi.
Cu bune, cu rele e trecerea prin lume,
Întâi multă vorbă, tăcere apoi.

Mi se zbate omul să aibă de toate
Aleargă continuu, adună ce poate
Duce greu în cârcă, se-ndoaie de spate,
Pân-la urmă haina este ruptă-n coate.

Află că în viață totul e zădarnic
Însă prea târziu să-reînceapă alta,
Merge înainte; hârlețul, lopata
Rezolvă pe toate, îl înghite groapa.

Timpul e o roată ce se-nvârte întruna,
Se repară spițe, osia, obada,
Mergem înainte, asta ne e soarta
Rezolvă pe toate, hârlețul, lopata

22 septembrie 2010

Toamnă

Se spală vântul cu ploile toamnei
Şi aburi pământul atârnă pe crengi
Cu frunze plecate purtate pe coarne
Aleargă cerbii pe-ale iubirii poteci.

Conduse de aştri, berzele-n tăcere
Concentrice cercuri pictează şi pier.
Toamna din urmă le mână, le mână
C-un bici de gheața purtat prin eter.

Plesneşte bobul, recolta e gata,
Solstițiul aminteşte obiceiul etern.
La margine de timp îşi vede răsplata
Țăranul; cu dreapta îşi face al crucii semn.

Te blestem

Te blestem că mai lăsat

Te blestem că ai plecat
Te blestem iubire.
Ca să simți ce simt şi eu
Să ai numai dor şi dor
Fără clipa anilor,
La uitare sa n-ai spor.
Niciodată să nu uiți
Te-am iubit si m-ai mințit.
Câtâ-i gestul de urât!
Te blestem să ai pe masă
Hrană multă si gustoasă
Dar sa nu o poți mânca.
Sa iți stea bucata-n gât
C-ai mințit că mă iubeai,
Dar erai cu doua fețe,
Creatură ordinară
Viața să iți fie amară,
Dragostea să-ți fie ocară,
Insulte si-njurături,
Călcată pe bătături
Care pe picior să-ti stea
Cum stă iarba pe imaş
Când curg ploile şuvoi.
Te blestem, iubita mea,
Să îmi ştii ce-i dragostea
Să ştii ce-s nopțile
Când te-apucă dorurile,
Să îmi ştii ce este ziua

Când iubirea pleacă aiurea,
Să îmi ştii ce-i pacostea
De te lasă dragostea.
Noiembrie ,
2004

În grădina vieții

- În grădina vieții printre spini eu calc,
Cărări de iubire încerc să îmi fac.
Sub tălpile goale simt pământul tare,
Dragostea, iubito, altă cale n-are.

În drumul cel fac pe tine te caut,
Inima te cheamă, piciorul aleargă
Ochii-mi sunt spre stele, dar nimic nu văd
Răspunde-mi odată, spune-mi ce să cred.

- Prea târziu e-acum, totul este scrum,
Din tot ce a fost mai iese doar fum.
În palatul rece în care îmi stau
Nimicul e totul, nimic nu mai vreau.

De gând te frământă, regrete de ai,
Lasă-le deoparte. Seamă cum să-mi dai?
Pământul înghite orişice speranță.
Totul e nimic, nimic ca şi-n viață.

3 martie 2011

Încă o zi apare

Încă-o zi apare, o privesc prin geam,
O noapte a trecut, alta sper să am
Şi aşa mereu eu îmi trec prin lume
Bucurii mereu nu vin către mine.
M-amăgesc continuu cu nimicuri mari:
Ieri am fost copil, ieri am fost şcolar,
Lumea mi se pare că este frumoasă,
Privesc împrejur când îmi ies din casă.
Sunt şi mai atent cu ce mă îmbrac,
Uneori mai uit ca să mai mănânc.
Mă privesc-n oglindă în fiice zi
Viața mi-a trecut, n-am ce povesti.

Încă-o zi apare, o privesc prin geam.
Ce am fost odată! Era doar mai an.
Astăzi parcă-s altul, oglinda nu minte,
Mâine ce va fi nu îmi vine-n minte.

3 martie 2011

Ca grâu-n lan...

Ca grâu-n lan te ondulai râzând
Şi blondă ca un câmp de păpădie
Treceai spre infinitul fără fund
Iar mintea mea mi te striga, iubire.
Din miile de cuvinte, dintr-o carte,
Am ales doar două să îți spun,
Dar ai fugit, rămas-au fluturate,
În urma trenului se resfirau postum.

Vânător de vânat vânt

Alba, neagra – neagra alba,
tot încerc să ghicesc rostul
omului pe-acest pământ.
În zădar îmi este vrerea,
lume trece, lume vine…
Vânător de vânat vânt.

C'est la vie! îmi spune unul
cu un ton de minte mare.
Pun arcuşul pe vioară
şi încep să zic un cânt.
Cântecul mă îmfioară;
strigăte de om zălud.

Bat la porțile iubirii…
Din adâncuri mariane
se aude un trist ecou:
mintea ta ce mai doreşte?
trăieşte cum se trăieşte,
aşa vrut-a Dumnezeu!

Cu privirea înspre ceruri
Îl implor, vreau adevărul.
Un tăcut este văzduhul,
cum tăcut este pământul.

Cu pâine el ne hrăneşte,
nu-ntreabă de rostul său.
Iau din nou vioara-n mână,
răzvrătit strunele-i rup.
Urlă sufletul în mine,
singuratic sunt pe lume,
jungla-i plină de jivine…
Vânător de vânat vânt

Cuprins

1. A fost un timp..... 3
2. Am apărut 4
3. Ani bătrâni 5
4. Aștept dimineața să vină 6
5. Aștept mereu să vină dorul 7
6. Bătrân ca acum..... 8
7. Și așa mai departe..... 9
8. Caii timpului 10
9. Călător prin spații... 11
10. Călătoresc 12
11. Calendarul vieții 13
12. Cântecul nopții 14
13. Catargul dragostei 15
14. Ciclul Visele 16
15. Profesorul de biologie 17
16. Crai nou..... 18
17. Cu o cârjă veche-n mână 19
18. Cu dorul în spate 20
19. Cu doruri mă-nvelesc.....21
20. Cu faţa plină de riduri 22
21. De ce scriu? 23
22. De pe străzile iubirii 24
23. Despic noaptea-n două 25
24. Din dragoste..... 26
25. Din hăurile albastre 27
26. Dorul..... 28
27. Gândul.....30
28. Gândurile mele 31
29. Ieri 32
30. Ţăranii 33

31. Întoarcere tardivă 34
32. Iubirea de-i iubire..... 35
33. Iubirea pe vecie ne va uni sub cruce 36
34. Iubirea 37
35. Liliacul alb 38
36. Lira dorului 39
37. Lumea mea şi lumea ta 40
38. Lungi sunt nopţile senectuţii.....41
39. Mute sun marile dureri 42
40. Muzica mea e poezia 43
41. Nopţile senectuţii 44
42. De făceai un pas 45
43. O cruce, pământ 46
44. Oglinda vieţii mele 47
45. Pastel nocturn.....48
46. Pastel trist 49
47. Pe drumuri de dor 50
48. Alerg înapoi 51
49. Calendarul vieţii 52
50. Din metafizică.....53
51. Dorurile 54
52. Drum de ţară 55
53. Drumul dragostei 56
54. Catrene 57
55. Pleoapele zilei 58
56. Primăvara 59
57. Tărâmul poeziei 60
58. Treceam aşa într-o doară..... 61
59. Prost mai eşti croită viaţă 62
60. Să strig în nopţi târzii... 63
61. Se spală vântul cu ploile toamnei 64
62. Şi s-a dus iubirea noastră 65
63. Poetul..... .66

64. Tăcerea nopţilor e tristă 67
65. Sponsorizează-mă cu un sărut 68
66. Ţăranul..... 69
67. Te-am cântat iubire.....70
68. Timpilor anilor bătrâni 71
69. Timpul e o roată 72
70. Toamnă 73
71. Te blestem ..... .74
72. În grădina vieţii 76
73. Încă-o zi apare 77
74. Ca grâu-n lan.....78
75. Vânător de vânat vânt 79